

Hlavním předmětem této diplomové práce je, jak vyplývá z názvu, popis a zhodnocení výsadního postavení panovníka Sicilského království, Fridricha II Štaufského, které mu přiznávala jedna z nejdůležitějších právních památek středověku, a to Konstituce z Melfi. Tato komplexní právní úprava, iniciovaná štaufským panovníkem nebyla dosud v českém prostředí dostatečně reflektována, ačkoliv byla významným inspiračním zdrojem pro nerealizovaný zákoník císaře Karla IV. Konstituce byly vyhlášeny roku 1231 pro jižní část italského poloostrova a Sicílii, v tzv. Sicilském království a některé jejich části zůstaly formálně v platnosti až do počátku 19. století, kdy došlo k rozpadu a přeměně státního uspořádání.

Úvodní část práce je věnována historickým událostem jižní Itálie, které jsou velmi důležité pro představu a uchopení prostředí, ze kterého Konstituce vycházely, neboť do sebe absorbovaly velké množství vlivů, a to nejen římských a normanských, ale i arabských či byzantských. Samotný popis dějinných událostí rozhodně není cílem této práce a proto je velmi stručný, a pouze seznamuje s dobovým kontextem.

Dalším z cílů textu je přiblížit vznik Konstitucí samotných, tj. představit inspirační zdroje, spočívající v právu římském, normanském či arabském a poté představit glosátory Fridrichova dvora v čele s Petrem z Viney, majícím na výsledné podobě kodifikace největší podíl. Stěžejním bodem práce je ovšem překlad a rozbor vybraných ustanovení Konstitucí, upravujících postavení panovníka, s přihlédnutím k tehdejšímu teologickému a filosofickému tendencím. Krátká podkapitola je věnována i velmi dobře organizovanému úřednickému aparátu Sicilského království. Poslední část práce je věnována ohlasu tohoto díla v době vrcholného středověku, a to v souvislosti s návrhem zákoníku zvaného *Maiestas Caroli*, který obsahoval část ustanovení, jednoznačně vycházejících z díla vydaného Fridrichem II. Štaufského.